

Endrődi Sándor:
Tyúk anyóka

Ez a nóta
Kelmedről zeng, tyúk anyóka.

Orron vágom,
Tehetem az *én* portámon!”

Isten mentsen,
Hogy baromfinak nevezzem!

Meg is tette
S haj, veszte lőn ez a tette.

Többnek láttam:
Családtagnak a családban.

Mert a Bodri
Nem volt lomha felugorni.

Fölszállt néha
Karszékekre, kanapéra.

Aztán fogta,
Tarkón fogta, megfojtotta.

És nevetség!
Fogadta, ha jött a vendég.

Így lett vége,
Így ment kelmed örök éjbe.

Ettek, ittak?
No, volt lárma, ha nem adtak!

S most már távol
Csillagok közt kotkodácsol.

Berzenkedve,
Kiabálva követelte.

Meglapulva
Valahol a – Fiastyúkba!

S volt nagy harag,
Ha késett a zsömlyedarab!

(Az *Én Újságom*, 1893/19) **

Finnyás, kényes,
Most hízelgő, majd szeszélyes.

* hitvány, mihaszna

Lusta néha,
Máskor ismét büszke, céda*.

** a vers végleges szövege (*Játszi órák*, 1921) szerinti közlés

Csak legalább
El ne bízza volna magát!

De hiába!
Beleesett e hibába.

S szólt önhitten:
„Mit akar a Bodri itten?”